

ฉบับ

ด่วนที่สุด

ที่ วท (ปคร) ๐๒๑๑/ ๒๑

กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ถนนพระราม ๖ ราชเทวี กทม. ๑๐๕๐๐

๖ มกราคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความเห็นชอบร่างกฎหมายเพื่อรองรับการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัลของประเทศ จำนวน ๘ ฉบับ

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๓/ว(ล) ๒๗๓๐๕ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๗

ตามที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (วท.) เสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้อง เรื่อง ขอความเห็นชอบร่างกฎหมายเพื่อรองรับการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัลของประเทศ จำนวน ๘ ฉบับ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พิจารณาแล้ว เห็นด้วยในหลักการของความจำเป็นที่จะต้องมีการสร้างพื้นฐานทางกฎหมายเพื่อรองรับการพัฒนาและขับเคลื่อนเศรษฐกิจดิจิทัลให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมและช่วยส่งเสริมทุกภาคเศรษฐกิจให้ก้าวทันและสามารถแข่งขันในโลกสมัยใหม่ได้ พร้อมทั้งมีข้อสังเกตและข้อคิดเห็นเพิ่มเติม ดังนี้

๑. ภาพรวมของร่างกฎหมายทั้ง ๘ ฉบับ

๑.๑ การปรับปรุงกฎหมายเพื่อรองรับผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีดิจิทัลและการส่งเสริมให้ภาคธุรกิจสามารถใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างแท้จริง อาจต้องมีการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกิจด้านอื่นๆ ในโอกาสต่อไปด้วยเช่นกัน ไม่ควรจำกัดเฉพาะกฎหมายทางด้านเทคโนโลยีโดยตรงแต่อย่างใด ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน คือ กรณีของการให้บริการรถรับส่งผู้โดยสารในลักษณะรถแท็กซี่ผ่านทาง Application Uber Taxi ซึ่งเป็นการดำเนินธุรกิจที่ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องจะเป็นกฎหมายด้านขนส่งและการอนุญาตประกอบกิจการ/ให้บริการรถยนต์สาธารณะ มากกว่ากฎหมายด้านดิจิทัล

๑.๒ ชื่อของกรรมการหลายคณะควรเลือกใช้ภาษาไทยที่เหมาะสม ไม่ควรใช้คำต่างประเทศโดยตรง

๑.๓ ควรต้องทบทวนความสอดคล้องและความสัมพันธ์ระหว่างสารัตถะของกฎหมายฉบับต่างๆ ทั้ง ๘ ฉบับ และกฎหมาย ๒ ฉบับที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อนหน้านี้ (ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ.) ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น

๑) การแต่งตั้งคณะกรรมการระดับชาติขึ้นตามร่างกฎหมายแต่ละฉบับที่เสนอครั้งนี้ ควรมีความชัดเจนว่าความสัมพันธ์ระหว่างคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นกับคณะกรรมการเฉพาะเรื่องที่จะตั้งขึ้นภายใต้ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. มีความสัมพันธ์กันอย่างไร ทั้งในเชิงโครงสร้าง องค์ประกอบ อำนาจหน้าที่ และขอบเขตการทำงาน เนื่องจากมีการกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการเฉพาะทางอยู่ในร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. เช่น กรณีของคณะกรรมการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ที่บัญญัติไว้ในร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ พ.ศ. กับคณะกรรมการเฉพาะเรื่องด้าน Soft Infrastructure ที่บัญญัติไว้ในร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการดิจิทัลฯ มีความจำเป็นหรือไม่ที่ต้องมีคณะกรรมการทั้งสองชุดในเวลาเดียวกัน

/๒) กรณี...

๒) กรณีคณะกรรมการส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลแห่งชาติ ที่บัญญัติไว้ในร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล พ.ศ. เป็นคณะกรรมการชุดเดียวกันกับคณะกรรมการเฉพาะเรื่องด้านการส่งเสริมและสนับสนุนดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจที่บัญญัติไว้ในร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการดิจิทัลฯ หรือไม่ หากเป็นคณะกรรมการชุดเดียวกันควรต้องตรวจทานดูอำนาจหน้าที่ และรายละเอียดอื่นใดให้ตรงกัน ถ้าหากเป็นคณะกรรมการคนละชุดจะทำงานร่วมกันในรูปแบบใด เพราะอำนาจหน้าที่บางส่วนดูทับซ้อนกัน

๑.๔ การกิจการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมดิจิทัลจะมีความยั่งยืนได้ ก็ต่อเมื่อมีการเชื่อมโยงกับการสร้างความรู้และสร้างความสามารถของอุตสาหกรรมรองรับอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน จึงสมควรให้มีผู้แทน วท. ซึ่งทำหน้าที่พัฒนาวิทยาศาสตร์ของประเทศเพื่อเป็นฐานของการพัฒนาประเทศ ในด้านต่างๆ ร่วมเป็นกรรมการวิสามัญในการพิจารณาร่างกฎหมายนี้ในสภานิติบัญญัติแห่งชาติด้วย

๒. ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล พ.ศ.

๒.๑ ร่างพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ ได้ระบุข้อความที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) ซึ่งเป็นหน่วยงานในกำกับของ วท. คือ ในบทเฉพาะกาลมาตรา ๔๑ ที่ระบุให้มีการโอนบรรดาอำนาจหน้าที่ กิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ พนักงานและลูกจ้าง รวมทั้งงบประมาณของ สวทช. ซึ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับกิจการตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล พ.ศ. ที่มีอยู่ในวันที่ ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล พ.ศ. นี้มีผลใช้บังคับ นั้น ควรแยกมาตรา ๔๑ ออกเป็น ๒ มาตรา โดยแยกกันระหว่างการบัญญัติเกี่ยวกับการโอน อำนาจหน้าที่ กิจการ ทรัพย์สินฯ ของสำนักส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) หรือซึ่งเป็นหน่วยงานภายใต้สังกัดของ ทก. ปัจจุบัน และมีภารกิจของสำนักงานทั้งหมดเกี่ยวข้องกับกิจการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้กับในส่วนของ สวทช. ซึ่งเป็นหน่วยงานภายใต้ วท. และมีภารกิจบางส่วนเท่านั้นที่เกี่ยวข้องกับกิจการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้

นอกจากนี้ ตามข้อความในมาตรา ๔๐ ข้าราชการและลูกจ้างของสำนักงานปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ตามมาตรา ๓๙ มีสิทธิในการตัดสินใจว่าจะสมัครใจโอนย้ายหรือไม่ พนักงานและลูกจ้างตามมาตรา ๔๑ จึงควรได้สิทธิตามมาตรา ๔๐ ในการตัดสินใจว่าจะสมัครใจหรือไม่

ด้วยเหตุผลข้างต้น จึงขอเสนอให้ปรับถ้อยคำในมาตราที่ระบุถึง สวทช. เป็นดังนี้

“ให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่ กิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ พนักงานและลูกจ้าง รวมทั้งงบประมาณ ของ สวทช. เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับกิจการตามพระราชบัญญัตินี้ ที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับไปเป็นของสำนักงานตามพระราชบัญญัตินี้

ให้พนักงานและลูกจ้างซึ่งปฏิบัติงานในกิจการตามวรรคแรกนี้ ประสงค์จะโอนย้ายไปปฏิบัติงานกับสำนักงานตามพระราชบัญญัตินี้ แสดงเจตนาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเมื่อพนักงานและลูกจ้างดังกล่าวผ่านการคัดเลือกหรือการประเมินตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการบริหารกำหนดแล้ว ให้สำนักงานรับไว้เป็นพนักงานหรือลูกจ้างของสำนักงาน

ให้พนักงานและลูกจ้างซึ่งสำนักงานรับไว้เป็นพนักงานหรือลูกจ้างของสำนักงาน ตามวรรคสอง พ้นจากสภาพพนักงานหรือลูกจ้างของ สวทช. เพราะการยุบเลิกหน่วยงานโดยไม่มีความคิด

ให้พนักงานและลูกจ้างซึ่งสำนักงานรับไว้เป็นพนักงานหรือลูกจ้างของสำนักงาน ตามวรรคสอง ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง รวมทั้งสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ เท่ากับที่เคยได้รับอยู่เดิมไปพลางก่อนจนกว่าจะได้บรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในสำนักงาน แต่จะแต่งตั้งให้ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างต่ำกว่า เงินเดือนหรือค่าจ้างที่ได้รับอยู่เดิมไม่ได้

๒.๒ ในมาตรา ๓๕ ซึ่งบัญญัติว่า "ในวาระเริ่มแรก ให้ผู้ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการจนกว่าจะมีการแต่งตั้งเลขาธิการตามพระราชบัญญัตินี้" วท. เห็นว่า ควรกำหนดให้ผู้อำนวยความสะดวกสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการในวาระเริ่มแรก เนื่องจากงานที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลแห่งชาติ มีกว้างขวางกว่าการส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ แต่ยังรวมถึงการส่งเสริมการวิจัยพัฒนาและนวัตกรรมที่ใช้เทคโนโลยีดิจิทัล และการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่ผู้ประกอบการอีกด้วย

๓. ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

(ฉบับที่...) พ.ศ.

๓.๑ การใช้เทคโนโลยี Social Media ในปัจจุบันเป็นไปอย่างแพร่หลาย การพูดคุยธรรมดา (เช่น การกดแชร์ กดไลค์ ให้ความเห็นต่อข้อความทั่วไป) โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อาจนำมาซึ่งความผิดอาญาอันยอมความไม่ได้ (เนื่องจากไม่ได้ระบุไว้ชัดเจนเหมือนในมาตรา ๑๔ ว่า ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดอันยอมความได้) อันจะทำให้เกิดบรรยากาศของการลิดรอนสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของประชาชนโดยอำนาจรัฐเกินสมควร โดยที่ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่ประเทศไทยกำลังได้รับการจับตามองจากประเทศโลกเสรีอื่นๆ ที่มีความกังวลต่อเรื่องสิทธิมนุษยชนในประเทศไทยเป็นอันมาก

๓.๒ ในมาตรา ๑๕ ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๔/๑ หรือมาตรา ๑๔/๒ ในระบบที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๔/๑ หรือมาตรา ๑๔/๒ ถ้าผู้ให้บริการที่พิสูจน์ได้ว่าตนได้ปฏิบัติตามขั้นตอนการแจ้งเตือน การระงับการทำให้แพร่หลายของข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ นั้น ออกจากระบบตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดภายในเวลาที่กำหนด ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ นั้น วท. มีความเห็นว่า ในปัจจุบัน ผู้ให้บริการมิได้มีปัญหาในเรื่องการ "จงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิด" หากแต่ในโลกยุคดิจิทัล มีข้อมูลจำนวนมากมหาศาลเกิดขึ้นทุกวินาที ทำให้ยากต่อการดูแล "เนื้อหา" บนระบบ ซึ่งในมาตรานี้ จะทำให้เกิดภาระเป็นอย่างมากในเรื่องของการใช้ทรัพยากรคน และเงินในการเฝ้าระวังข้อมูลบนระบบ ซึ่งผู้ให้บริการอาจใช้วิธีส่งต่อภาระทางการเงินนี้แก่ประชาชนผู้รับบริการ

ทั้งนี้ การมีขั้นตอนการแจ้งเตือน การระงับการทำให้แพร่หลายของข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นเป็นเรื่องที่ดี หากแต่มีประเด็นคือ หากกฎหมายทำให้ผู้ให้บริการหวาดกลัวว่าจะมีความผิดร่วมกับผู้กระทำความผิด ผู้ให้บริการอาจจะเลือกใช้วิธีลบข้อมูลของประชาชนโดยพลการ โดยไม่ต้องมีหมายศาล (หากระบบการกำกับดูแลผู้ให้บริการไม่เข้มแข็งเพียงพอ) ซึ่งจะกระทบต่อการใช้สิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของประชาชน และอาจถูกมองได้ว่า กฎหมายฉบับนี้เป็นการใช้อำนาจรัฐอันเกินสมควร

นอกจากนี้ อีกปัญหาหนึ่งที่พบในปัจจุบันคือ เมื่อรัฐสืบหาผู้กระทำความผิด จะใช้วิธียึดเครื่องมือและอุปกรณ์ของผู้ให้บริการเป็นเวลานาน เพื่อนำไปสอบสวนพิสูจน์ในทางเทคโนโลยี ซึ่งบ่อยครั้งสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้ให้บริการ และผู้ใช้บริการที่อยู่บนระบบนั้นๆ กฎหมายฉบับนี้ควรกำหนดเวลาที่ชัดเจนสำหรับขั้นตอนดังกล่าว

อนึ่ง บทบัญญัติในมาตรานี้ อาจส่งผลกระทบต่อตามมาคือทำให้นักลงทุนต่างชาติไม่กล้ามาลงทุนให้บริการที่เกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ต หรือดาต้าเซ็นเตอร์ในประเทศไทย ทำให้ความมุ่งหวังของนโยบาย Digital Economy ในข้อนี้ไม่สามารถบรรลุผลได้ และมีผลโดยอ้อมกับประชาชน คือ การไม่มีทางเลือกในการรับบริการจากผู้ให้บริการคุณภาพสูงจากต่างประเทศที่จะมาลงทุน (ดังเช่น ประเทศสิงคโปร์ เป็นต้น)

๓.๓ ในมาตรา ๒๖ ได้ขยายระยะเวลาการเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการที่กำหนดเพดานสูงสุดไว้ที่ ไม่เกิน ๒ ปี จากเดิมที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่หนึ่งปี ซึ่งข้อกำหนดนี้อาจส่งผลโดยตรงต่อต้นทุนในการ

ดำเนินธุรกิจการให้บริการอินเทอร์เน็ตและการบริการ IT ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้ให้บริการจำต้องแบกรับภาระต้นทุนในการเก็บรักษาข้อมูล และอาจผลักภาระไปให้กับผู้บริโภคในรูปแบบของการคิดรวมกับค่าบริการอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

๔. ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ พ.ศ.

ความมั่นคงปลอดภัยเป็นประเด็นที่สำคัญในโลกยุคดิจิทัล และ วท. สนับสนุนการดำเนินงานในประเด็นดังกล่าว แต่เนื่องจากเป็นเรื่องของการรักษาความมั่นคงของชาติ จึงมิควรให้มีเงินอุดหนุน เพราะอาจจะทำให้เกิดการขัดกันแห่งผลประโยชน์ (Conflict of Interest) ระหว่างสำนักงานกับภาคเอกชน โดยเฉพาะภาคเอกชนที่เป็นผู้ให้บริการโครงข่ายซึ่งการโจมตีไซเบอร์ต้องอาศัยเป็นสื่อกลาง เช่น ผู้ให้บริการโครงข่ายหลักของประเทศทั้งเคเบิลใต้น้ำ และดาวเทียม

๕. ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.

๕.๑ การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีความสำคัญทั้งในมิติของประชาชนทั่วไป และการประกอบธุรกิจทางด้าน IT ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data) และการบริหารจัดการข้อมูล เช่น Cloud Computing การมีกฎหมายเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่งในการสร้างความเชื่อมั่นในการทำธุรกรรมต่างๆ ผ่านสื่อดิจิทัล

๕.๒ วท. เห็นด้วยกับการจัดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลระดับชาติ แต่การดำเนินงานด้านการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ควรจะเป็นการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานทางด้าน “การคุ้มครองผู้บริโภค” หรือหน่วยงานทางด้านข้อมูลข่าวสารมากกว่าเป็นการดำเนินงานของสำนักงานคณะกรรมการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ ดังตัวอย่างเช่น ประเทศญี่ปุ่นซึ่งมีการจัดตั้ง The Specific Personal Information Protection Commission ในปี ๒๕๕๗ และมี The Consumer Affairs Agency เป็นหน่วยปฏิบัติงาน ในขณะที่หน่วยงานที่ดูแลด้าน Cyber Security คือ National Information Security Center (NISC) หรือในกรณีของประเทศสิงคโปร์ หน่วยงานที่ดูแลด้าน Cyber Security (Infocomm Development Authority) และหน่วยงานที่ดูแลด้านการคุ้มครองส่วนบุคคล (The Personal Data Protection Commission) ก็เป็นคนละหน่วยงานกัน

๖. ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.

๖.๑ เนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ในส่วนของอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ยังขาดความชัดเจน ว่ามีอำนาจในการกำหนดนโยบาย แผน และมาตรการเพื่อสนับสนุนการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์หรือไม่ เพียงใด หรือมีอำนาจเพียงการเสนอแนะต่อคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เนื่องจากในมาตรา ๑๗ ข้อ ๑ ระบุว่า “จัดทำแผนยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่สอดคล้องตามนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม เสนอคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ...”. แต่ในข้อ ๑๑ ระบุว่า “กำหนดนโยบายและทิศทางด้านการเงิน การคลัง การลงทุน มาตรการในการจัดหาพัสดุและจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ ลดกฎเกณฑ์ที่เป็นปัญหาอุปสรรคอันส่งผลกระทบต่อพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจสังคมในภาพรวม เพื่ออำนวยความสะดวกและเพิ่มกลไกที่ก่อให้เกิดความรวดเร็วในการดำเนินงานกับทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน” โดยไม่ได้ระบุว่า นโยบายที่คณะกรรมการกำหนดขึ้นภายใต้อำนาจหน้าที่ในข้อ ๑๑ นี้ ต้องผ่านการเห็นชอบจากคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

๖.๒ อำนาจหน้าที่ที่กำหนดในข้อ ๑๒ ที่ระบุว่า “กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาอนุมัติโครงการที่เป็นความร่วมมือลงทุนระหว่างหน่วยงานของรัฐและเอกชนในกิจการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งกำกับดูแลและติดตามการดำเนินงานโครงการดังกล่าว” นั้น อาจมีปัญหาในภาคปฏิบัติ เนื่องจากสิ่งที่เป็น “กิจการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม” นั้นค่อนข้างกว้างมาก และการใช้อำนาจตามข้อนี้ อาจทับซ้อนกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือหน่วยงานอื่น (ทั้งในระดับกระทรวง กรม หน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติฯ หรืออื่นๆ) บ้างหรือไม่ ในส่วน

ของสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์แห่งชาติ ที่เสนอจัดตั้ง (ตามหมวด ๕/๑) โดยระบุว่าให้สำนักงาน
นี้ปฏิบัติหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการฯ นั้น น่าจะเรียกชื่อสำนักงานฯ เป็นสำนักงาน
คณะกรรมการพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้สอดคล้องกับชื่อคณะกรรมการ โดยไม่ต้องมีคำว่า
"แห่งชาติ" และยังสามารถใช้ชื่อย่อว่า สพอ. ได้เหมือนกับที่เสนอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายพิเชฐ ดุรงคเวโรจน์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สำนักงานปลัดกระทรวง

โทรศัพท์ ๐ ๒๓๓๓ ๓๙๖๗

โทรสาร ๐ ๒๓๓๓ ๓๙๓๘

E - mail : phenphan.m@most.go.th

ผู้ตรวจ.....
ผู้พิมพ์.....
ผู้ร่าง.....